

Te Deum a tanév végén

Az utolsó tanítási nap, az évváró ünnepség nemcsak a gyermekek számára jelent kimondhatatlan örömet és megkönnyebbülést, hanem a szülők számára is. Az elmúlt tanév egy út, amelyet most magunk mögött tudhatunk, és megpihenve, felidézve az elmúlt eseményeket, hálát adunk a Jóistennek.

Hálaadásunk, amelynek most, a Hit évében kiemelten hangsúlyosnak kell lennie, mindentől független. Független attól, hogy milyen jegyeket rejt a bizonyítvány, hogy elégedetten zárjuk-e le a 2012/13-as tanévet vagy sem, köszönetet mondunk Urunknak a megtett útért, akkor is, ha olykor-olykor göröngyös és kanyargós volt. Mindenért hálával tartozunk.

Hálát adunk azokért a reggelekért, amikor a család minden tagja probléma, betegség vagy egyéb akadály nélkül elindult feladata teljesítésére.

Hálát adunk a sikerekért, amelyekből sokkal több jutott, mint amit gyermekeink munkájuk és szorgalmuk alapján megérdemelték volna. De hálával tartozunk a kisebb-nagyobb kudarcokért is, amelyek — ha akkor még nem is láttuk — gyermekeink javát szolgálták.

Köszönjük a megoldhatatlannak tűnő feladatokat, amelyekkel a tanév során akár gyermekként, akár szülőként szembesülhettünk. Köszönjük a feladatokhoz kapott erőt és tehetséget, amellyel újra és újra megbizonyítottad, nem hagysz minket magunkra, Urunk.

Hálát adunk a kapott kegyelmekért, hogy lelkiekben fejlődhattunk, és előbbre juthattunk. Hiszen mi, szülők is együtt haladunk gyermekeinkkel, az ő kudarcaik, a mi kudarcaink, sikereik a mi sikereink is.

Köszönjük, Urunk, hogy azokban az órákban, esetleg napokban, amikor nem lehattunk gyermekeink mellett, Szentlelkeddel megnyugtattál minket, és Jó Pásztorként terelted őket, hogy nélkülünk is jó döntést hozzanak, és a helyes utat válasszák.

És végül, de nem utolsósorban köszönjük azt a kegyelmet, hogy tudjuk, minden jó Tőled származik, hogy minden sikerünket, erényünket Tőled kaptuk. Hogy nem hisszük, hogy minden rajtunk, embereken múlik. Hálával tartozunk azért, hogy elért eredményeinket nem saját tehetségünknek, hanem a Te gondviselésednek tulajdonítjuk.

Kérünk, Istenünk, adj gyermekeinknek olyan értékes nyári szünetet, amely a testi és szellemi kikapcsolódásuk mellett, lelki táplálékul is szolgál és hitük további erősödéséhez vezet.

a Dancs család

Sík Sándor: Te Deum

Téged Isten dicsérlek
és hálát adok mindenért.
Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.
Hogy mindig jutott két garasom adni,
és magamnak nem kellett kéregetnem,
hála legyen.
Hogy értenem adatott másokat,
és nem kellett sírnom, hogy megértsenek,
hála legyen.
Hogy a sírókkal sírni jól esett,
és nem nevettem minden nevetővel,
hála legyen.
Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút,
hála legyen.

Hogy boldoggá tett minden, ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná,
hála legyen.

Hogy sohasem féltém a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,
hála legyen.

Hogy akik szerettek, szépen szerettek,
és hogy nem kellett nem szépen szeretnem,
hála legyen.

Hogy amim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég, aki voltam,
hála legyen.

Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak emberek lenni,
hála legyen.

Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen!

Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! -
hála legyen, Uram!
hála legyen!

Egy kis katolikus közösség nagy napja

Hogy ne süllyedjünk el a hétköznapi szürkeségében, időről időre érdekes, közösségösszetartó és lélekemelő hitéleti programokon vehetünk részt. Ilyen volt az április 20-án 16 órától megtartott rendezvény is, a gyermekek húsvéti versmondó versenye és a szülők hittanversenye. Az erre

jelentkezők a felkészülést már jó néhány héttel előbb megkezdték. A gyermekek kiválasztották és szorgalmasan tanulták a verseket.

A templomunkban tartott ünnepség megnyitójában Zoltán atya összefoglalta a versmondó verseny lényegét: ne csak imáinkkal, hanem énekünkkel és verseinkkel is dicsérjük a feltámadt Jézus Krisztust. A bevezető gondolatok után Fülöp Eszter, Oláh Kitti, Szemán Gabica és Tar Boglárka közös éneke következett. Csodálatos és szívmengető érzés volt hallgatni a legkisebbeket, amint csilingelő hangjuk betölti a templomunkat. Köszönet a felkészítésért Répási Borikának, a kántorunknak. Ez után kezdetét vette a versmondó verseny. A felkészülésben segítettek hitoktatóink: Sándorné Eröss Hajnal és Fülöpné Kis Katalin. Az értékelést Szántóné Nyircsák Eleonóra és Vitézné Réczés Éva pedagógusok végezték nagy hozzáértéssel. Minden versmondót külön-külön értékelték és jótanácsokkal láttak el.

Az 1. korcsoportban Oláh Kitti (Túrmezei Erzsébet: Tavasz) és Szemán Gabica (Mentovics Éva: Az én titkom) szavalatát hallhattuk. Bár ők voltak a versenyzők közül a legfiatalabbak, de előadásuk arról tanúskodott, hogy nagyon is komolyan vették a felkészülést. Mindketten 1. helyezést értek el. A 2. korcsoportban Ercse Gergő (Túrmezei Erzsébet: Te és az Isten), Asztalos Dávid (Reményik Sándor: Csendes Csodák), Dancs Dorka (Reményik Sándor: Csendes csodák), Fülöp Kata (Reményik Sándor: Csendes csodák), Szoboszlai Anikó (Ady Endre: A szép Húsvét) és Szoboszlai Petra (Túrmezei Erzsébet: Szeress, amíg szeretni tudsz!) előadását hallgathattuk meg. Olyan átéléssel és szeretettel adták elő a verseket, hogy néha könny csordult ki a hallgatóság szeméből. Fülöp Kata és Dancs Dorka 1. helyezést ért el, 2. helyen végzett Asztalos Dávid és Szoboszlai Petra, 3. helyezett lett Ercse Gergő és Szoboszlai Anikó. A 3. korcsoportban Dancs Marci (Bódás János: Virágvasárnap) és Sándor Szilvia (Túrmezei Erzsébet: Te és az Isten) verselt. Egyéni kategóriában pedig Sándor Szabolcsot (Reményik Sándor: Csendes csodák) hallgathattuk meg. Érdemes elolvasni a felsorolt műveket, egyrészt az általuk hordozott üzenetek miatt, másrészt azért, mert így jobban megérthetik, milyen nehéz is lehetett ezeknek a gyermekeknek a felkészülés.

Amíg a zsűri elkészült az értékelésével, a gyermekeket nagy meglepetés várta a templomkertben: három nyuszt kapott az egyházközség, azokat lehetett simogatni és etetni.

Az oklevelek és a díjak kiosztása után következett a szülők hittanversenye a Közösségi Házban. Amíg mi — hol mosolyogva magunkon, hol meg a fejünket vakarva — szedtük össze minden tudásunkat, addig a gyerekeket fagylalt és mindenféle finomságok várták a szomszéd teremben. A verseny négy témakört ölelt át: 1. A liturgikus év szerkezete, 2. Az Eukarisztiáról szóló legfontosabb tudnivalók, 3. A szentmise szerkezete és kellékei, 4. Jézus Szent János evangéliumában található „Én vagyok...” bevezetésű mondásai. Bár a felkészüléshez minden segítséget megadott Zoltán atya, mégis sokan úgy éreztük, bizony itt-ott hiányos a tudásunk. Talán pont ezért izgultunk annyira. A jelentkező 10 szülő 3 csoportot alkotott, a feladatlapok kézhezvétele után — sokszor emlékezetünk legmélyéről előbányászva — igyekeztünk maximálisan, a lehető legpontosabban megválaszolni a feltett kérdésekre. Ahogy oldódott a feszültségünk, úgy lett egyre jobb a hangulat. Hol egyik, hol másik csoportnál hangzott fel a nevetés egy-egy megoldási lehetőség hallatán. A feladatlapok szerkesztői kitétek magukért: a feladatok érdekesek és sokszor elgondolkodtatóak voltak. Szent János „Én vagyok...” bevezetésű mondásait Activity-s játék keretén belül találhatták ki a csapatok. Az egyes feladványok mozgásbeli és rajzos megformálása végképp feloldotta a bennünk lévő feszültséget: mindannyian könnyünk csordultáig neveltünk. Első helyezett a „Birkák” csapata, második a „Sándor csapat” (bár ők előnyben voltak, hisz a vasárnapi sekrestyésünk a csapat tagja volt) és harmadik — pár pont lemaradással — a „Szenvedő szülők” csapata lett. Úgy gondolom, egyikőnknek sem a helyezések, sokkal inkább a felkészülés és a részvétel volt a lényeg.

Az oklevelek és az értékes ajándékok átadása után a délutáni rendezvény összes résztvevőjét várta még egy meglepetés: Zoltán atya elvitt mindekit egy Dottó-vonatozásra a városban. Mindent együttvéve csodálatos és emlékezetes délután volt ez.

Szemánné Janiga Éva

IMÁDSÁG VAKÁCIÓBAN

Az olyan szünidőtől, amely elpuhít,
amely henyélésben telik,
amelyben az értelem és szív számára

semmi hasznos sem terem,
Uram, ments meg engem!
Az olyan naptól,
amely Isten nélkül kezdődik,
amely Istentől távol végződik
Uram, ments meg engem!

A lustálkodástól, a léha szórakozástól,
amely gyengíti önuralmamat,
és fogékonyá tesz a rosszra,
Uram, ments meg engem!

A pénz könnyelmű tékozlásától,
minden meggondolatlanságtól,
amely másokat kísértésbe vihetne,
vagy bosszanthatna
Uram, ments meg engem!

Uram, Jézus Krisztus!
Szívből örülök a vakációnak.
Sokat várok tőle:
örömet, pihenést, felüdülést.
Adj nyitott szemet,
hogy meglássam a világ szépségeit!
Adj nyitott fület,
hogy meghalljam hívásodat!
Tölts el örömmel!
Engedd, hogy minél többet
ízleljek meg világod gazdagságából!
Vigyázz rám minden utamon,
hogy a szünidő is
erősítsen és gazdagítson! Amen.

(Beszélgetés a Mesterrel c. imakönyvből)

Egy zsúfolt nap története avagy egyházközségünk zarándoklata a Hit Évében

Május elsején reggel 38 felnőtt és 9 gyerek száll fel a buszra, hogy elinduljon Szatmárnémetibe Boldog Scheffler János vértanú püspök emlékének tisztelegni. A korai indulás miatt a buszon végeztük el a reggeli imádságot. Már eközben is tanulhattunk, mert megtudtuk, hogy vannak ún. zarándokzsoltárok: ezek a 120-134. zsoltárok. Közülük Zoltán atya a 121 –et imádkozta el.

A határt átlépve — a kicsit hosszúra sikerült érmihályfalvai pihenő után — tovább indultunk Nagykárolyba a Károlyi kastélyt megnézni. Sajnos, nem nézhettük meg belülről, de a hatalmas, botanikus kertnek beillő parkja és a szépen felújított kastélykülső is igazi élményt nyújtott. Nagyszerű érdekessége, a parkban itt-ott található ún. könyvodu, ahol könyvek voltak elhelyezve és bárki olvashatta azokat a parkban üldögélve.

Következő állomásunk a Nagymajtényi síkságon felállított oszloplemlékműnél volt, mely az 1711. április 27-i Szatmári békekötésnek emlékét őrzi. Csirmaz Pista bácsi elszavalta *Petőfi Sándor A majtényi síkon* c. versét, Vitézné Réczés Éva a *Nagymajtényi síkon letörött a zászló* kezdetű kuruc nótát énekelt el nekünk és végül a Szózatot közösen énekeltük. A busz felé menvén néhány embernek eszébe jutottak az iskolai énekórákon tanult nóták és így énekeltük el közösen pl. a Csinom Palkót.

Ismét a buszon ülve, Szatmárnémeti felé haladva a Rózsafűzért imádkoztunk és Zoltán atya olvasott fel Scheffler János küzdelmes életéről, a börtönben elszenvedett kínjairól és haláláról.

Megérkeztünk. Márton Áron nyugdíjas pap bácsi fogadott nagyon kedvesen és kalauzolt bennünket a nap további részén. A székesegyházban egy emlékszoba van berendezve Scheffler Jánosról, mely életének főbb állomásait mutatja fényképes dokumentumokkal és a tőle származó idézetekkel. Láthatók a liturgikus tárgyai, a püspöki gyűrűje és pásztorbotja, hogy csak néhány dolgot említsek. Majd hirtelen a „börtöncellája” és a megmaradt személyes tárgyai előtt találjuk magunkat. Mindez az alig néhány négyzetméteres múzeumban megrázó élményben részesíti a látogatót. Minden négyzetcentiméteren beigazolódnak a felolvasásban elhangzottak: mennyire elhivatott és kivételes személyiség volt ő.

A múzeum megnézése után a székesegyházban szentmisén vettünk részt. A hatalmas, gyönyörű templomban még a kissé megilletődött ministránsaink is nagyon szépek voltak az ottani szép szabású, hófehér ministráns ruhákban.

A mise után némi szabadidőt kaptunk és barangolhattunk egyet a templom előtti hatalmas parkban. Itt is mindenki talált megcsodálivalót a nagy magnóliafák, a szökőkút, a szépen nyírt bokrok és sétányok között. Itt még csak az utunk felénél tartottunk. Tovább buszoztunk.

A Szatmárnémetitől 17 km-re fekvő Erdőd volt a következő állomás. Itt született Bakócz Tamás esztergomi érsek és itt kötött házasságot 1847. szeptember 8-án Petőfi Sándor és Szendrey Júlia. A várromhoz mentünk fel. Alig látszik már az eredeti romokból valami, de az alapokon újra épített vár a gyerekek tetszését biztosan elnyerte toronybástyaival és csigalépcsőivel. Itt a „várudvaron” Tóth Tamás bácsi felolvasta Ady Endre *Petőfi nem alkuszik* c. írását.

Vidám hangulatban ismét buszra szálltunk, hogy néhány kilométerrel odébb egy Ákos nevezetű településen szállhassunk le. Itt Szatmár megye legrégebbi Árpád-kori vörös téglából épült és többször újjáépített kéttornyú templomában imádkoztuk el a Loretói litániát és csodálhattuk meg a szépen festett padokat, a szószék díszes hangvetőjét, a baldachinos padot és papi széket. Itt olvasható egy emléktáblán az alábbi szöveg: *„Tatár feldulta 1241, török felgyújtotta 1642, villám sujtotta 1747, föld rengett alatta 1834, nyolcszáz esztendőn át az idő vasfoga emésztette, marta. Mégis áll e templom! S áll, míg az Úr akarja. 1175-1975.”*

Még innen is tovább mentünk. Krasznabéltekre. Itt Ágoston Ferenc atya mutatta be, majd mi magunk is megcsodálhattuk a szép üvegablakos templomot és a több száz rózsatővel beültetett plébániakertet. Itt készült el végre a csoportkép is a zarándokokról. Ez, mintha átvezetés lett volna a komoly és a lazább programok között. Ferenc atya kalauzolásával egyszerre csak egy pincesoron találtuk magunkat. Zoltán atya indítványozta, a maradék sós süteményeket hozzák le a testvérek, jó lesz a bor mellé. Ez olyan volt, mint a bibliai csodálatos kenyérszaporítás utáni 12 kosárnyi maradék. Még egy napig eléltünk volna azon a maradékon. ☺ Előkerült a „papi” borospince kulcsa és szinte az ajtó nyitásával egy időben a pincesoron élő zenészek is. Hegedűvel, gitárral, tangóharmonikával és énekszóval vidították a fáradt zarándokokat. A hús pincéből felhozott

különféle finom bor és a zeneszó, megalapozták a hangulatot. Volt nótázás, táncolás és jókedv. A dombtetőről, pedig szép kilátás nyílt a lemenő nap sugarai által megvilágított falura.

Ez a rengeteg élménnyel telezsúfolt verőfényes zárándoknapunk tömörített leírása. Lett volna itt több napra való látnivaló is, de valószínűleg ezeket az élményeket is mindenki napokon keresztül emésztgette magában.

Így utólag bevallom, először kicsit csalódott voltam, hogy nem a szokásos, hegymászós, kirándulós május elsejénk lesz, hanem zárándokolunk, de nem bántam meg! Szerintem nem csak én, hanem a csoport minden tagja testileg-lelkileg feltöltődött, rengeteg élménnyel gazdagodott és jól érezte magát.

Köszönet mindenkinek, aki részesített bennünket ezekben az élményekben, és azoknak, akik a közösségünket erősítve részt vettek a zárándoklapon!

Asztalos Gizella

Ima Boldog Scheffler János vértanú püspökhöz

Mindenható Istenünk! Te megadtad,
hogy Boldog Scheffler János püspök
az Egyház iránti hűség és
engedelmesség példaképe legyen.
Tekints érdemeire, életszentségére,
vértanúhalálára, és közbenjárására
hallgasd meg kéréseinket. (Most megnevezhetjük
az imaszándékainkat.)
Engedd, hogy imáink meghallgatása
atyai szeretetedet és az ő égi
dicsőségét hirdesse.
Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Az erős hit

Az apostolok kérték az Urat: „Növeld bennünk a hitet”. Az Úr ezt felelte: „Ha csak akkora hitetek lesz is, mint egy mustármag, s azt mondjátok ennek a szederfának: „Szakadj ki gyökerestül és verj gyökeret a tengerben, megteszi nektek” (Lk 17,5).

A fenti idézethez kapcsolnám azt a versikét, amit Anyák napjára kaptam a legidősebb lányunokámtól, aki Londonban él családjával. Már két gyönyörű gyermek (dédunokáim) édesanyja. A vers egy csodás virágcsokorral együtt érkezett. Amikor a verset elolvastam, nagyon boldog voltam, s éreztem Isten kegyelmét és jóságát.

Kívánom, hogy sok szülő, nagy- és dédszülő tapasztaljon hasonló érzéseket, és higgyen abban, hogy a hitre nevelés meghozza gyümölcsét. Íme, a vers:

Nagymama, nagymama,
Drága, gondos dajka,
Aprócska koromnak
Melengető Napja.

Aranyos kis ajtó
Oltár fölött csukva
Suttogva mutattad:
Ott van a Jézuska.

Be' sokszor siettél,
Könnyem letörölni!
Emlékszem: még mikor
Csöpp kezemet fogva,
Először vezettél
Engem a templomba.

Nem is értettem még,
De tenéked hittem,
Hogy neveltél engem,
Ebben a szent hitben.
Azóta megnőttem, tudok imádkozni,
Kis Jézustól reád ezer áldást kérni.

Bereczné Csabáné

A három fa legendája

Réges-régen, távoli vidéken, sűrű erdővel borított domb tetején állt három fa. Ahogy a szél borzolgatta leveleiket, maguk közt álmaikról, reményeikről suttogtak. Az egyik fa így szólt: "Ha majd egyszer kivágnak, kincsesláda szeretnék lenni! Minden oldalamat gyönyörű faragásokkal díszítik, és sok ezüstöt, aranyat, drágaköveket tarthatok majd!" A második fa így folytatta: "Én hajó leszek. Hatalmas tengereket fogok bejárni! Az én fedélzetemen mindenki biztonságban érezheti magát, királyokat és

királynőket szállítok majd. A Föld széléig vitorlázok!" A harmadik fa is megszólalt: "Én az erdő legnagyobb, legegyszerűsebb fájává nőök fel. Ahogy rám néznek az emberek a hegytetőn, közben Istenre gondolnak, akihez az én ágaim közel lehetnek. Az emberek mindig emlékezni fognak rám!"

Teltek-múltak az évek. Egy napon favágók jöttek az erdőbe. Egyikük végigmérte az első fát, és így szólt: "Ez elég erősnek néz ki. Egy asztalos biztos szívesen megveszi majd!" Hozzáálltak, hogy kivágják. A fa boldog volt, mert azt gondolta, biztosan kincsesláda készül majd belőle. A második fához érve az egyik favágó felkiáltott: "Ezt nézzétek! Micsoda törzse van! Ezt egy hajóácsnak adjuk el!" A fa boldog volt, mert úgy hitte, álma valóra válik: hatalmas hajóként ringatózhat a tengeren. Ahogy a favágók a harmadik fához értek, szegény teljesen megrémült. Hiszen ha kivágják, vége az álmainak! De az egyik favágó éppen őt választotta. Hatalmas fejszecsapásokkal el is kezdték vágni. Ahogy az első fa az asztalozhoz érkezett, az asztalos munkához látott, és etetőjászat készített belőle. Nem lett kincsesláda, oldalát nem díszítették szép faragások. Egy istállóba állították, és kincsek helyett szénával töltötték meg. Bizony, nem erre vágyott! A második fát szétfűrészelték, de nem hatalmas tengeri vitorlás, hanem egyszerű halászbárka lett belőle. Reményei, hogy királyokat, királynőket szállíthat, szintén szertefoszlottak. A harmadik fából pedig egyszerűen csak gerendákat készítettek, és egy sötét pajtában hagyták. Csendben teltek az évek, és a három fa régen el is felejtette, mi mindenről álmodott.

Történt egyszer, hogy pont abba az istállóba, ahol az első fa jászolként szolgált, egy fiatal házaspár érkezett. Éjszaka megszületett várva-várt gyermekük. Jó lett volna bölcsőbe fektetni, mint más gyermekeket, de csak egy szénával telt jászol állt ott. Befektették hát a babát, és az első fa ekkor úgy érezte, hogy mégis teljesült az álma. Hiszen a világ legnagyobb kincsét éppen ő tarthatja!

Jó néhány év múlva egy tó partján néhány férfi szállt abba a halászhajóba, amit a második fából készítettek. Egyikük annyira fáradt volt, hogy rögtön le is feküdt, és elaludt. Mikor már a tó közepén jártak, hatalmas vihar kerekedett. A fa attól félt, nem lesz elég erős ahhoz, hogy az embereket megvédje. A férfiak is megrémültek, és felébresztették alvó társukat. Ő felkelt és ennyit mondott: "Hallgass, némulj el!" Abban a

pillanatban elült a vihar. Ekkor értette meg a második fa, hogy reménye valóra vált, hiszen deszkáin a legnagyobb királyt hordozhatta.

Nem sok idő telt el, s egy pénteki napon a sötét pajtából előhozták a gerendákat, amiket a harmadik fából készítettek. Az egyiket egy töviskoronás férfi vállára fektették. Csúfolódó tömeg kísérte a városból a domb tetejére. Ott a gerendára szögezték a férfit, hogy kivégezzék. Milyen szomorú sors! De mikor eljött a vasárnap, a fa megértette, hogy a legnagyobb megtiszteltetés érte: Istenhez olyan közel volt, amennyire ez csak lehetséges! Hiszen Jézus Krisztust feszítették rajta keresztre.

Néha úgy látszik, a dolgok nem úgy sikerülnek, ahogy szeretnénk. De tudhatjuk, hogy Istennek terve van velünk. Ha benne bízunk, nagyszerű ajándékokat kaphatunk tőle. Végül mindhárom fa megkapta, amiről álmódott, csak nem úgy, ahogy előre elképzelték. Nem mindig tudjuk, Istennek milyen terve van velünk. De azt tudhatjuk, ha az Ő útjai nem is a mi útjaink, akkor is minden a javunkra szolgál (vö. Róm 8,28).

Ignotus

Egymás örömeire alkottunk

Itt a vége a 2012/2013-as tanévnek. A diákok biztosan számolták, mint a mi időnkben, hány nap még az iskola. Apránként az egyházközségben is lezárultak a hittan-, a bibliaórák, a szülőknek tartott előadássorozat és velük együtt pihennek a kézműves-foglalkozáson alkotó kezek.

Azon gondolkodtam, mikor és hogyan kezdődött ez az alkotósdí. 2003. nov. 29-én. Arra emlékszem, hogy régen még kéthetente tartottuk a foglalkozásokat. Akkor még nem volt mellette a szülőknek hittanóra. Hozták a gyerekeket és sokszor maradtak ők is. Eleinte sokan bekapcsolódtak a foglalkozások megtartásába. Jeneiné Marika néni a csuhéfonással ismertetett bennünket, Móréné Margó nénitől hímezni tanultak kicsik és nagyok egyaránt, míg a nagyhegyesi Varga Sanyi gyertyaöntő segítségével mi is sokféle gyertyát alkottunk. Sok volt a gyerek (Sándorné Hajniék, még az intézetből is hoztak olykor gyerekeket a foglalkozásokra) és az érdeklődő felnőtt is. Sok nagyon ügyes, tehetséges alkotó akadt köztük. Aztán, ki tudja miért, szépen lemorzsolódtak és mára sokszor csak 4-5-6 gyerek ült a foglalkozásokon. Igyekeztem őket is a kreativitásra nevelni, megismertetni

sokféle technikával, természettel, anyaggal és rászoktatni őket a saját kezűleg alkotott dolgokkal való ajándékozáásra. A munka mellett sokszor beszélgettünk (örömüket, családi ebédeket mesélték el, de megtudtam, mennyire kíváncsiak a szülők; nem lehet otthon eldugni előlük az ajándékokat, mert kikutatják ☺) és játszottunk. Kedvencünk a szókígyó volt, vagy azt néztük, ki tud többféle zöldséget, gyümölcsöt felsorolni. Állítom, minden gyerek kedvence lett a ragasztópisztoly és a gyöngyös, apró csecsebecsés zacskó. Lehet, hogy sokszor sete-sutáknak tűntek az alkotások, de a gyerekek néha igazán büszkék voltak a műveikre. Jogosan, hiszen egynémelyik elkészítése komoly kitartást, türelmet igényelt.

Igyekeztem az aktuális ünnepekhez, évszakokhoz vagy a szünidőhöz igazítani a technikák fajtáit. Így készítettünk adventi koszorút, küldhető karácsonyi képeslapokat, cserépharangot, illatszákocskákat, szalvétagyűrűket, ültető-kártyákat, csillagokat, mécsesstartókat, tobozmanókat, karácsonyfadíszeket, sütöttünk illatos mézeskalácsot, s hogy legyen mire pakolni, szalvétatechnikával tányért is készítettünk alá. Csináltunk sólisztgyurma díszeket és méhviasz lapokból tekertünk gyertyákat. Farsangra csillogó, díszes, mókás álarcokat alkottunk. Húsvét előtt nem maradt el a tojásfestés, vagy a virágkosár készítése apró tojással és gyertyával. Anyák napjára festettünk és batikoltunk terítőket, ragasztottunk és masniztunk virágkoszorút. Ezeket sokszor szépen be is csomagoltuk, csak nem sikerült kivárni az ünnepet vele. ☺ A lényeg az alkotás és meglepetés örömeinek a felfedezése és gyarapítása volt.

Ha jött a nagy szünidő, simi-labdát (a felnőttek örömeire is!), kincses dobozokat, könyvjelzőket, kis noteszeket gyártottunk az emlékek és élmények gyűjtéséhez és unaloműző logikai játékot is készítettünk. Gondoltunk a nyári kerti-partykra és csináltunk poháralátéteket, pohárjelölőket és kicsi befőttes üvegből kerti mécseket.

Ismét jött az ősz és az iskola. Megtanultuk, hogy a konzerves dobozokból nagyon szép ceruzatartókat lehet csinálni némi fonal, zsinór vagy zsineg felhasználásával. Termésekből képereteket, nyakékeket vagy épp az időseknek indított nyugdíjas klubba ajándék cserepes virágot alkottunk. Csak úgy, saját örömünkre origamiztunk, makraméztunk, gipszképet gyártottunk, dobozt hajtogattunk, vagy épp szép képekkel vontunk be. Nemezeltünk labdát és tulipánt, szőttünk kis terítőt, de papírcsíkokból dobozt is. Megtanultuk, hogyan kell villán dupla masnit szőni.

Ismerkedtünk a varrással is. Kis tokot varrt mindenki az ollónak és ragasztónak; még gombot is varrtunk rá! Igazi türelemjáték volt papírcsíkokat felsodorni és azokból képkeretet csinálni, hajlított spirálokat beszőni, szirmokká, majd virággá alakítani vagy a pókszövést elsajátítani és kis kosarat szőni. A fonalgrafika rejtelmeivel is megismerkedtünk. Ilyen technikával készítettünk képeslapokat, ajándék-kísérőket és könyvjelzőket. Sorolhatnám még részletesen egy darabig. Az utolsó foglalkozáson, pedig kis babát csináltunk csak úgy, dísznek vagy kulcstartónak.

Nem tudom, mennyi van még meg az alkotásokból, de talán nem is az a lényeg, hanem az alkotás, az együtt alkotás öröme. A kikapcsolódás, a kreativitás fejlesztése és a huncutkodások. (Tudom, néha hangosak voltunk, de nem lehet mindig csendben maradni, főleg, ha sok a kisgyerek.) Ráadásul elárulom, hogy mindezeket a tárgyakat 90%-ban mások által szemétnék ítélt dolgokból gyártottuk. Erre is próbáltam rászoktatni a gyerekeket és általuk a szülőket, lássák meg a dolgokban az egyéb lehetőségeket. Én jól éreztem magam ezeken az összejöveteleken még akkor is, ha néha nagyon fárasztó is volt. De az, hogy ott is alkothattam és a gyerekek sikerélménye nekem is öröm volt.

Az elején azt írtam, a nyáron pihennek az alkotó kezek. Remélem nem! Alkosson, gyűjtögessen gyerek és felnőtt egyaránt! Én szeretnék szeptembertől újra velük és még több gyerekekkel, felnőttel együtt alkotni! Rajtam nem múlik. Várok mindenkit!

Asztalos Gizella

Az Eucharisztia mint eljött valóság (2. rész)

Az idők teljességében vagyunk már, ezért az Eucharisztia többé nem előképként van jelen, hanem eljött valóságként. A Húsvét régi tartalma nem szűnik meg, hanem egy másik fontos tartalom kapcsolódik hozzá, ami megvalósítja és fölülmúlja a régit.

Az evangélisták két különböző aspektusból világítják meg a misztériumot. János evangélista a feláldozás mozzanatára helyezi a hangsúlyt, miszerint az Eucharisztia alapítása a kereszten történt, amikor Jézust, Isten igaz Bárányát feláldozták. „Nézzétek, az Isten Báránya, Ő veszi el a világ bűneit” (Jn 1, 29).

A szinoptikus evangélisták (Máté, Márk és Lukács) viszont az utolsó vacsorára helyezik a hangsúlyt. Az Eucharisztia alapításakor teljeseedik be az átmenet a régiből az új Húsvétba.

Jézus, amikor megalapította az Eucharisziát, prófétai tettet vitt végbe, mely előrevetíti Isten eljövendő országának beteljesedését, ami majd csak Krisztus halálában és feltámadásában vált valóra.

János a valódi feltámadásra (a keresztre) fekteti a hangsúlyt, míg a szinoptikusok a misztikus feláldozásra (utolsó vacsorára). Ez jelenti ugyanannak az eljött valóságnak, azaz Krisztus feláldozásának két megközelítését.

„Az Utolsó vacsorán — írja Szent Efrém — Jézus önmagát áldozta fel, a kereszten mások áldozták fel Őt.” Kifejezésre jut az a tény, hogy senki sem vehette volna el tőle az életet, hacsak maga nem adja oda szabadon.

Az Eucharisztia szeretetből született, a teljes Szentháromság műveként és adományaként. A Fiú, *aki* odaadja magát, az Atya, *akinek* odaadja magát, és a Szentlélek, *akiben* adja magát oda (vö. Zsid 9,14).

Jézus „értünk” adta önmagát az Atyának, áldozatának címet az Atyaisten, de a kedvezményezett az ember, mi magunk. Ebben rejlik a keresztény áldozat sajátossága. A beteljesült valóság — Jézus élete és halála által megvalósított Eucharisztia — történelmi értelemben csak egyszer valósult meg. Ennek szentsége pedig mindannyiszor megvalósul, ahányszor ünneplik világszerte, köszönhetően az utolsó vacsorán Jézus által alapított szentségnek.

A Jézus korabeli zsidók azt mondták, úgy kell minden nemzedéknek önmagát tekintenie, mintha személyesen maga is ott volna azon az éjszakán, az Egyiptomból való kivonuláson. Nekünk, keresztényeknek is hasonlóképpen kellene gondolkodnunk. Úgy kellene kinek-kinek önmagát tekintenie, mintha azon a délutánon, személyesen maga lett volna ott a kereszt alatt Máriával és Jánossal.

Ahhoz, hogy az Eucharisziát igazán megünnepeljük, azt kell „tennünk” nekünk is, amit Jézus tett. Először is megtörte a kenyeret. A kenyér Ő maga. A kenyér megtörésével saját magát „törte meg” abban az értelemben, hogy engedelmeskedett mindhalálig az Atyának, hogy visszaállítsa Istennek a bűn által megsértett jogait, hogy kinyilvánítsa egyedül Isten az Isten.

A kenyértörés mozdulatában a legszeretetteljesebb, leggyöngédebb aktus rejlik, ami valaha a földön létezett. Az, amit Jézus ételül ad

tanítványainak, engedelmisségének és mennyei Atyja iránti szeretetének kenyere.

Raniero Cantalamessa kapucinus szerzetes megszívlelendő gondolata: „Ahhoz, hogy én is azt tegyem, amit azon az estén Jézus, először is meg kell 'törnöm' magam, vagyis fel kell hagynom keménységemmel Isten előtt, minden lázongással Vele vagy testvéreimmel szemben, le kell törnöm büszkeségemet, meg kell hajolnom, és igent kell mondanom a végsőig, mindenre, amit Isten kér tőlem. Nekem is el kell ismételnem ezeket a szavakat: itt vagyok, megyek Atyám, hogy teljesítsem akaratodat! Te nem tőlem kérsz sok mindent; engem akarsz, és én igent mondom. Eucharisztianak lenni, mint Jézus, az Isten akaratának való teljes alávetettséget jelenti.”

Sándorné Erőss Hajnal
(Raniero Cantalamessa, *Megszentelődésünk forrása az Eucharisztia*
c. könyvének felhasználásával)

„Akkor kezdünk igazán az Úr Jézus tanítványai lenni, amikor minden tettünkkel a húsvéti vacsorát készítjük elő, azaz egész életünk mintegy előkészületté válik az eucharisztikus lakomára. Amíg csak erkölcsi elveket, keresztény értékeket látunk, még nem léptük át a küszöböt, amelyen túl kezd kibontakozni a krisztusi hit értelme. Testestül-lelkestül a húsvéti vacsora előkészítésén kell munkálkodnunk, önmagunkban, környezetünkben és az Egyházban.”

(Barsi Balázs — *Teleki Péter Pál, Magasság és mélység*)

Hazatérés

Ha egyedül lépkedek,
hallom a lépteket,
üresen zajognak.
Rád gondolok, s várom,
hogy épüljön a várrom,
mely szívembe omlott.
Rossz tettektől romlott

az egykor dicső erőd,
neked van csak oly erőd,
hogy bocsánattal oldozz,
s minden rést befoltozz,
mely szívem kapuján tátong.
Építem, kézen fogva, veled,
szólítván segítő atyai neved:
Mutasd az utat, a helyes tettet,
velem együtt tetted ima-zászlóm,
épülő váram tornyos fokára.
Virágzik majd, nem is oly sokára.
Nem omlanak többé falak,
nincsenek hangzatos, üres szavak,
nincs ígéret, nincs több panasz.
Köszönöm, hogy fiaddá tettél,
igaz szeretettel befödtél.
Köszönöm a derűs éveket,
miket tőled kaptam.
S cserébe én mit adtam?
Hűtlenséget, néha léha
módon fordultam el tőled.
De táplálkozom belőled
újra, s boldogabb vagyok,
szemem ismét ragyog,
hallom hívó szavad,
minden földi javak
eltörpülnek, s haladok,
veled maradok örökké
és azután, ha belépek
felhő-honod kapuján.

Egri László

Az imádkozás

Mióta emlékeim vannak, azóta imádkozom. Hála ezért Szüleimnek és Nagymamámnak. Gyermekeim (8 és 10 évesek) imádságát hallgatva nem olyan régen fogalmazódott meg bennem az a felismerés, hogy mennyire átalakult életem során az imáim jellege és a problémákhoz való viszonyulásom.

Kisiskolásként a versikés ima után mindig megfogalmaztam apró-cseprő kéréseimet, óhajaimat, amelyeket akkoriban fontosnak tartottam. Már-már egész kívánságlistákat készítettem magamban, melyekről úgy gondoltam, feltétlenül teljesülniük kell. Évekkel később öntudatos fiatalként sem vontam kétségbe, hogy ÉN tudom a legjobban, mire van szükségem, milyen kérésekkel kell a Jóisten felé fordulnom. Igaz, a kérések tartalma valamelyest változott, hiszen 20-22 évesen már más dolgokat tartottam fontosnak, mint gyermekkoromban.

A 30-as éveimhez érve azonban valami gyökeresen megváltozott. Felismertem, hogy azok a kéréseim, amelyek nem teljesültek, illetve azok az események, amelyeket korábban kudarcként éltem meg olyan mederbe terelték az életemet, amiért rendkívül nagy hálával tarozom Istennek. Alázattal elfogadtam, sőt többször tapasztaltam, hogy annyira gyarlók vagyunk, hogy egyedül még azt sem tudjuk eldönteni, mi a jó számunkra. Ezért a legbiztonságosabb, ha a Mindenhatóra bizzuk életünket, szeretteink életét, és nem mi próbáljuk mindenáron az általunk helyesnek tartott útra terelni mindennapjaink eseményeit. Felesleges küzdelem venné a kezdetét, hiszen előbb-utóbb belefáradnánk, elfásulnánk és csalódott emberekké válnánk.

Így az évek során a hosszú kívánságlistám igencsak lerövidült. Az egyik legkedvesebb imám a megpróbáltatások, fontos döntések idején (de akár a reggeli indulások előtt) nagyon egyszerűvé vált: „Köszönöm Uram, hogy fogod a kezem, ahogy megteszem a következő lépést az előrevezető úton. Történjék minden a Te akaratod szerint.”

Bízom benne, hogy gyermekeim is megértik évek múltán, hogy mennyire felszabadító érzés a Jóisten akaratára bízni magunkat. De addig is boldog vagyok, ha hallhatom kedves kívánságlistáikat.

Dancsné Suller Judit

Nyisd meg, Uram...

ajkamat szent Neved dicséretére. Tisztítsd meg szívemet is minden hiábavaló és zavaró gondolattól. Világosítsd meg értelmemet, gyullaszd fel érzelmemet, hogy méltón, figyelmesen és áhítatosan végezzem imádságomat, és meghallgatást nyerjek isteni Fölséged színe előtt. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Amen!

Tudatos, tevékeny és tanúságtevő részvétel

Mi a liturgia, amit jelentésszegény módon sokan helytelenül csak istentiszteletnek mondunk?

E kérdésre a II. Vatikáni zsinat (1962-1965) így válaszol: „A liturgia által megvalósul a megváltás műve. A liturgia tehát nagy-nagy mértékben hozzásegít ahhoz, hogy a hívek életükkel megmutassák és kézzelfoghatóvá tegyék Krisztus misztériumát és az igaz egyház valódi mivoltát. Az egyház a legkiválóbb módon akkor lesz láthatóvá, amikor Istennek egész szent népe teljesen és tevékenyen részt vesz a közös liturgiában, mindenekelőtt pedig az egy eukarisztia megünneplésében és az ima egységében az egy oltár körül, amelynél a közösség élén ott áll a papságától és segédkezőitől körülvevett püspök.” Az egyház tehát a liturgikus ünneplésben és azzal együtt a Krisztus-hívők közösségében nyilvánul meg a maga teljességében. Ezt Boldog II. János Pál pápa úgy fogalmazta meg, hogy „a liturgia az egyház epifániája”, azaz az egyház közösségének a megjelenése.

E jelentős megállapításból szabad következtetnünk arra, hogy a hívek „nemcsak mint kívülállók, vagy mint néma szemlélők legyenek jelen a hitnek ezen a misztériumán, hanem azt a szertartásokon és imádságokon keresztül jól megértve, a szent cselekményben tudatosan, áhítattal és tevékenyen vegyenek részt” (II. Vatikáni zsinat). Az összes hívő tevékeny részvételének követelménye nem hozzáadódik a liturgikus ünnepléshez, hanem a lényegéből fakad. A szent keresztség által Jézus Krisztus húsvéti titkának váltunk a részesévé, e titok ünneplőivé másokkal együtt, és ilyenén Isten és ember találkozásának átélőivé.

Minden egyes hívő tevékeny részvételét kifejezi az együttimádkozásban, -éneklésben és -cselekvésben. Mindezt pedig oly módon, hogy szívüket

szavukhoz igazítják és együttműködnek a mennyei kegyelemmel, hogy az kárba ne vessék bennük. Ez tapasztalhatóvá válik a minden résztvevő számára közös gesztusokban, testtartási formákban, az imádkozásban, éneklésben, felkiáltásokban, tehát a teljes közösség beleegyező feleletadásában a liturgia vezetőjétől elhangzottakra. Ezen túlmenően végbemegy a tevékeny részvétel a különféle liturgikus szolgálatok elvállalásával a felolvasásban, az előéneklésben, a zenei kíséretben, a kóruséneklésben, a ministrálásban, a felolvasott bibliai szövegek értelmezésében és a szentmise ünneplésének az irányításában. A liturgián való részvételünk mindezen formáit a keresztségben elnyert kegyelem kibontakozásának értékeljük és tekintjük.

Birgit Jeggle-Merz (ford. K.Z.)

Kinek a mennyei pártfogására bízunk?

Továbbra is gyűjtjük a kedves hívek javaslatát arra, hogy melyik szent oltalmába ajánljuk vagy melyik hittitoknak szenteljük az építendő zarándokházat. Az eddig beérkezett javaslattételek: Úti Boldogasszony, Aprószentek, Szent Kristóf és Assisi Szent Ferenc.

Templombúcsú

Jún. 27-én ünnepeljük Szent László királyt egyházközségünk védőszentjét és templomunk felszentelésének 225. évfordulóját. A szentmise ezen a napon 18.00-kor kezdődik. A szentbeszédet Főtisztelendő Kiss Albert Nagyvárad-Olaszi plébános, prépost, kanonok tartja. A szentmisén énekel a debreceni Szent László Kórus, melyet Dobos Mihály karnagy vezényel. A szentmise után előadják Monteverdi Litánia a Boldogságos Szűzről c. darabját. Ezt követően szalonnasütés és agapé a Közösségi Házunk udvarán.

A Hit Éve Zarándokkereszt lesz nálunk

A Hit Évében 2012. okt. 7-én útnak indult egyházmegyénkben egy zarándokkereszt. Hozzánk **júl. 28-án**, 17.⁰⁰-kor érkezik és aug. 3-ig marad. A keresztet a város Nagyhegyes felőli határában fogadjuk, ahonnan énekel és imával hozzuk a templomba. Részleteket megtudhatnak majd a hirdetésekből.

A mese gyógyító ereje a gyermeki léleknek

Jún. 8-án erre a tanévre befejeződött a Gyermeknevelő Szülők Iskolája, amely a mesélés és a mese gyermeki lélekben kifejtett gyógyító hatékonyságáról szólt. Miről is hallhattunk azon a délutánon?

„A mese megkönnyebbíti a szívet, s olyan porhanyóssá teszi az ember lelkét, hogy az álom magvai könnyen kicsíráznak benne” (Az Ezeregyéjszaka meséi).

A mesékre mindig szükség volt, van és lesz is, hiszen mindenki vágyik a varázslatra. A meséknek óriási összerendező, egyensúlyteremtő, vagyis gyógyító hatása van a mindennapokban és az oktatásban. A folyamatos egymásra épülő tudásanyagoknak az óvodától az iskoláig végig jelen kell lennie, hiszen az egészséges személyiség és mentális fejlődéshez nagy szükség van a komplex tudásra. Figyelmet érdemes azonban arra fordítani, melyik életkorban ismertetünk meg egy-egy mesét. Kornak és érzelmi fejlettségnek megfelelőt kell találni. Mi is a mese?

A meséket sok ember alkotta, melyben kódolt komplex tudásanyagot adtak át generációról generációra. Az a mese élhetett tovább, melyet a hallgatóság igaznak minősített. A mesék szimbolikus képeikkel és cselekményeikkel mély intuitív tudást és törvényszerűséget jelenítettek meg a lélekben lejátszódó folyamatokról. A mese az egyik olyan irodalmi műfaj, amelyik utat mutat a gyermeknek, hogyan találja meg helyét az életben. Könyvolvasó családban, ahol a gyermek már tárgyképes könyveket is nézegetett (1,5-2 éves kortól) és meséltek számára, 4 éves korára már képessé válik hosszabb mesék meghallgatására.

A mese azt sugallja, hogy boldog, tartalmas életet élhet bárki, de csak ha nem futamodik meg a veszélyektől, és elindul az úton. A mese azt is ígéri, ha elindul valaki a félelmetes és kockázatos úton, a jóakarató hatalmak megsegítik, és végül eléri célját. A végén a jó mindig győzedelmeskedik és elnyeri méltó jutalmát.

A mesealakok nem ambivalensek; a mesékben szélsőségek uralkodnak, melyeken keresztül a gyermek könnyen megérti a jót és a rosszat, valamint a kettő közötti különbséget. A mese minden szituációt leegyszerűsít, a mesehősök állandóan a jelenben élnek, nem tervezgetnek, hanem cselekszenek. Nem elképzelik, miként szeretnének élni, hanem konkrét lépéseket tesznek ennek érdekében.

A lányok számára a fejlődési lépcsők az alábbiak: Piroska és a farkas, Holle anyó, Hófehérke, Napleánya, A kis Vadrózsa és Világszép Ilonka.

A fiúk fejlődési útja: Jancsi és Juliska, Kiskondás, Égig érő fa és Többsincs királyfi.

A mesék alakjai és eseményei belső konfliktusokat személyesítenek meg vagy illusztrálnak, de csak nagyon finoman és áttételesen jelzik, hogyan lehet megoldani ezeket. A mese bizonyos helyzetekben jobban megvigasztalja a gyermeket, mint a felnőtt racionális érvei. A gyermek látásmódja képszerű és nem absztrakt, gondolkodásmódja pedig animisztikus. A mese egyszerre tanít és szórakoztat egy olyan nyelven, mely a gyermekhez szól, aki a mesékből erőforrásokat gyűjt, bővül a szókincse, gazdagodik az érzésvilága és az érzelmi intelligenciája, valamint a megküzdési módja szélesedik.

A mese ott kezdődik, ahol a gyermek éppen tart a fejlődésben, e nélkül nehezen tud továbblépni. A mesét, ha többször szeretné meghallgatni gyermekünk, olvassuk újra, mert szüksége van azokra az élményekre, de természetesen, csak ha kéri, és semmit ne erőltessünk. Többször is hallania kell, mire beépíti a saját világába annak a mesének az üzenetét. A gyermek nem tudja és nem is kell tudnia, hogy miért okoz olyan örömet neki egy-egy mese.

Ha egy mese tetszett neki, ne olvassunk egyből másikat. A klasszikus meséket ajánlom, főleg Grimm és Andersen meséit. A jó mese ismérvei: van benne átváltozás, ellentétek, ismétlés, menekülés és vágyteljesítés.

A mesék fejlesztik a gyermek önismeretét, elősegítik a személyiségük fejlődését és nagyon jól oldják a szorongásaikat.

Felhasznált és ajánlott irodalom:

- Bruno Bettelheim: A mese bűvölete
- Dr. Boldizsár Ildikó: Meseterápia
- Dr. Kádár Annamária: Mesepszichológia
- Dr. Antalfai Márta: A női lélek útja mondákban és mesékben

Kircsi Éva
pszichológus